

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנַי פְּרָטִית פְּקוּדֵי כ"ד אָדָה ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֶלְקֵיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁנֵי עִם רִשׁ"י

היום לומדים שבצלאל ואהליאב הכינו את האפוד ואת חֲשׁוֹן הַמִּשְׁפָּט, בְּדִיּוֹק כְּפִי שֶׁה' צָוָה אֶת מֹשֶׁה.

תְּהִלִּים / יוֹם כ"ד לַחֲדָשׁ פְּרָקִים קי"ג-קי"ח

בתהלים של היום בפרק קי"ח מופיע הפסוק: "ה' לי בעֲזָרִי וְאֲנִי אֲרָאֶה בְּשִׁנְאִי".

איך יכול דוד המלך לומר שיש לו עוזרים ושה' הוא עם העוזרים? מי עוזר לנו חוץ מה'?

חסידות מסבירה ש"עֲזָרִי" הם הדברים הגשמיים שבעולם.

ה' הטמין ניצוץ (חלק) של קדשה בתוך הדברים הגשמיים וכשאנו משתמשים מקבלים את הכח לעזור לנו לכן יחד עם תפלה ובקשה מה' שיעזור לו, אדם צריך גם להשתמש באלקות שנמצאת בדברים הגשמיים (כמו אוכל ושתיה) שנועדו לעזור לו.

תְּנַיָא / לְקוּטֵי אֲמָרִים פָּרָק ל"ז (כ"ד אָדָר שְׁנָה פְּשוּטָה)

אתמול למדנו איך על ידי שמוש בדברים של העולם לקיום מצוות, גורמים להם שיפסיקו לקבל את חיותם מהקלפה ויתחילו לקבל את חיותם מהקדשה. גורמים להם להאיר באור ה'.

כדי להדליק נרות שבת, יש להשתמש באצבעות כדי להחזיק את הגפרורים, לכסות באמצעות הידים את העיניים והפה אומר את הברכה. מהיכן מקבלים את הכח להזיז את כל אותם חלקים של הגוף? מהאכל שאנו אוכלים. היות והאכל סיע לנו לקיים מצוה, גם האכל הזה מתחיל לקבל את חיותו מהקדשה.

היות שאנו משתמשים באכל ובשאר דברים גשמיים כדי לעזור בקיום המצוות, לא רק שהגוף שלנו מתחבר ומתקשר לה', כל הדברים הגשמיים בהם השתמשנו נהיים לקדשה.

באשר משתמשים בכח העולם הגשמי לעוד ועוד מצוות, בסופו של דבר כל חיות הקלפות של כל

העולם תהפוך לקדושה. זה יסתים לחלוטין בזמן הגאולה.

כאשר משיח יבוא, יקרו שני דברים מיוחדים:

1. רוח הטמאה תעלם – "ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ" וכל הדברים הרעים הנמצאים בגלל הטמאה יעברו אף הם.

2. העולם יהיה דירה בתחתונים – ירגישו את ה' בעולם, כך נוכל לראות ולחוש את כל הדברים הטובים שיגיעו מאת ה'.

בכל פעם בה מונע היהודי עצמו מעברה, הוא לוקח חיות מהטמאה, בגלל שהיא מקבלת את חיותה רק מעברות. כאשר מקימים מצוה, מביאים את ה' לתוך העולם. כאשר כל היהודים פועלים יחד למנוע עצמם מלעבור עברות, ומשקיעים בקיום מצוות, גורמים לגאולה להגיע!

היום יום / כ"ד אדר

היות והיום יום נכתב בשנה שהיו בה שני חודשי אדר (שנה מעברת) נלמד שני קטעי "היום יום" מדי יום!

כ"ד אדר א' - ר' הלל מפאריטש היה מגדולי חסידי האדמו"ר הזקן ובהמשך מחסידי האדמו"ר האמצעי.

האדמו"ר האמצעי היה שולח אותו למסעות באזורים שונים. בדרך הוא היה עוצר ומלמד חסידות בכל העירות בהן עבר בדרך. פעם הוא שאל את האדמו"ר האמצעי האם לעשות זאת גם במקום שאנשים אינם מבינים חסידות בכלל?

האדמו"ר האמצעי ענה לו שכמוכן, יעשה זאת. כי הנשמה שומעת. אפלו אם הם לא מבינים חסידות, הנשמות מבינות!

האדמו"ר האמצעי ציטט פסוק – "ונוזלים מן הלבנון" כדי להראות לר' הלל שלא רק הנשמה שומעת ומבינה חסידות, אלא שמיעת החסידות נותנת לאדם את הכח לעשות מה שה' רוצה.

כ"ד אדר ב' - בתנאי עומדים להתחיל ללמד על פונה ומדוע אנו צריכים להתפונ.

מקום אחד בתפלה בו חשוב מאוד להתפונ הוא כשאומרים "אנא בכח". התפלה המיוחדת "אנא בכח" כוללת בתוכה 42 מלים. האותיות הראשונות כל מילה מרכיבות יחד את שם ה'. כשאומרים קטע זה, עלינו להסתכל על ולחשב על האותיות האלו.

ספר המצוות / מצות עשה ה'

המצוה היומית, **מצות עשה ה'** היא אותה מצוה כפי שלמדנו אתמול – כל יהודי צריך להתפלל מידי יום.

רמב"ם / הלכות תפלה פרקים ח', ט', י'

פרק ח' - בפרק זה לומדים על תפלה במנין. הרמב"ם אומר עד כמה זה חשוב להתפלל במנין אם יש לנו אפשרות, בגלל שה' מאזין תמיד לכל מי שמתפלל במנין.

פרק ט' - הרמב"ם מלמד איך להתפלל במנין. לומדים אלו קטעים אומר החזן בקול ואלו חלקים יש לומר בלחש לעצמנו. עלינו לענות בקדשה וקדיש.

פרק י' - לומדים על ההלכות מה קורה אם אדם טעה בתפלה. אם מישהו טעה ומתפלל תפילת

עמידה של יום חול בשבת, עליו לחזור לראש התפלה להתחיל את תפילת העמידה מהתחלה.

דרכי החסידות / הפרשה החסידית - פקודי

בפרשת ויקהל - פקודי לומדים כיצד הכינו בני ישראל את המשכן בדיוק כפי שה' רצה. אבל אם תתבוננו בפסוקים, תחשבו, "האם לא למדנו את זה כבר?"

התורה יכלה לכתב, "בני ישראל בנו את המשכן בדיוק כמו שה' רצה" ובמקום יש שתי פרשות שחוזרות על מה שכבר למדנו!
מדוע?

חסידות מסבירה שמשה שמע על בנית המשכן כשהיה בהר סיני. הוא היה מאוד קרוב לה' והרגיש כמעט כמו מלאך. כשהוא למד על המשכן, הוא חשב על הרוחניות שבמשכן ועל כל הקדשה שנמצאת בו. אלו הם כל הפסוקים בפרשת תרומה.

בפרשת ויקהל - פקודי, לומדים על המשכן הגשמי- על האופן שבו נבנה עץ, זהב וכסף. לומדים שבני ישראל תרמו זהב ונחשת לבנית המשכן ועל כך שבצלאל ואהליאב דאגו שכל חלק של המשכן יעשה כראוי.

ה' רוצה את ביתו כאן, בעולם שמלא בעצים, אבנים חיות ועפר. ה' לא רוצה עוד בית בשמים. הוא רוצה לדור כאן בעולם שלנו!

זהו המשכן עליו לומדים בפרשת ויקהל- פקודי. זו הסבה שקוראים הכל שוב, מכיון שמדברים על משכן לה' כאן בעולם הזה, וזהו דבר שונה מאוד.

תפלה / סדר התפלה חלק ב'

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

בחלק הראשון של התפלה, הנשמה עדין קצת ישנה. היא רק חזרה ליהודי, ולא מאירה במלאה במח ובמדות. מה שיש ליהודי כעת זו אמונה, שהוא חש בלב בגלל שהוא יהודי. מביעים את האמונה הזו באמירת "מודה אני" ו"הודו לה" בתחלת התפלה.

החלק השני של התפלה הוא פסוקי דזמרה- מ"ברוך שאמר" ועד "ישתבח שמך". חז"ל תקנו את החלק הזה כדי שנוכל לשבח את ה' ולחשב על גדלותו לפני שמבקשים ממנו את צרכינו בתפלת שמונה עשרה. הם רצו גם שנחשב מחשבות שמחות בתפלה. בפרק "תהלה לדוד" (אשרי) הפרק מלא שבח לה'. חז"ל בחרו בקטע הזה כחלק המרכזי של פסוקי דזמרה. הם אמרו שאם אומרים קטע זה שלוש פעמים ביום זוכים לעולם הבא.

באשרי מופיע גם פסוק חשוב: "פותח את ידך" המלמד שה' נותן פרנסה לכל יהודי.

מרבית הקטעים האחרים התוספו בגלל אשרי וברכת ישתבח. (אם ירצה השם בהמשך נלמד מדוע נבחר כל קטע להיות חלק מפסוקי דזמרה).

חסידות מסבירה שפסוקי דזמרה מתחילים לעורר את הנשמה. עומדים בתפלה ומתקשרים לה' בהתחלה רק באמצעות אמונה. כאשר חושבים על כך שה' ברא את הכל, הדבר מעורר את האהבה הטבעית בלבנו של כל יהודי לה'. זה מפיץ את הנשמה הלאה, לתוך המדות.

לא צריך לחשב מחשבות עמוקות כדי שיזה יקרה. אפילו רק המשמעות הפשוטה של המלים של פסוקי דזמרה, המדברות על גדלת ה' בבריאה, יכולות לגרום להתחיל לחוש אהבה לה' בורא העולם כלו!

גְּאֵלָה וּמְשִׁיחַ / הַדָּבָר הָאֱמֵתִי

מְקַדֵּשׁ לְעֵלְוֵי נִשְׁמֹת סִבְתָּנוּ הָאֶהוּבָה מֵרַת מְרִים צִמְעַל בֵּת הַרְבּ יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִידְמָן

כִּאֲשֶׁר אֶפְשָׁר לְחוּשׁ מִשֶּׁהוּ וְלִרְאוֹתוֹ אוֹמְרִים שֶׁהוּא אֱמֵתִי. אֲבָל מֵהוּ דָּבָר אֱמֵתִי בְּאֱמֵת? הָאֱמֵת הִיא שְׂכָל הָעוֹלָם כִּלּוֹ הוּא אֵינְנוּ בְּאֱמֵת דָּבָר בְּפָנֵי עֲצָמוֹ, כִּלּוֹ חֶלֶק מִמְּצִיאוֹת ה' וְקִיָּם בְּגִלְלֵ שֶׁה' רוֹצֵה תוֹרָה וּמִצְוֹת. אֲבָל זֶה לֹא נִרְאֶה כִּי עֲדִין!

כִּאֲשֶׁר מְשִׁיחַ יְבוֹא, כֹּל אֶחָד וְכֹל דָּבָר בְּעוֹלָם יִדְעוּ שֶׁזֶהוּ אֱמֵת. כּוֹלָם יִתְנַהֲגוּ בְּאִפְסָן שְׁמִרְאָה מֵהוּ הָעֵנִין הָאֱמֵתִי. לְכוּ הַמְדַרְשׁ אוֹמֵר שֶׁבְּזִמְנֵן הַגְּאוּלָּה, אִם אָדָם יִנְסֶה לְקַטֹּף תְּאֵנָה בְּשַׁבָּת, הַתְּאֵנָה תִּצְוַח "שַׁבָּת הַיּוֹם!"

(רְאֵה לְקוּטֵי שִׁיחוֹת חֶלֶק י"א עֲמוּד 69)